

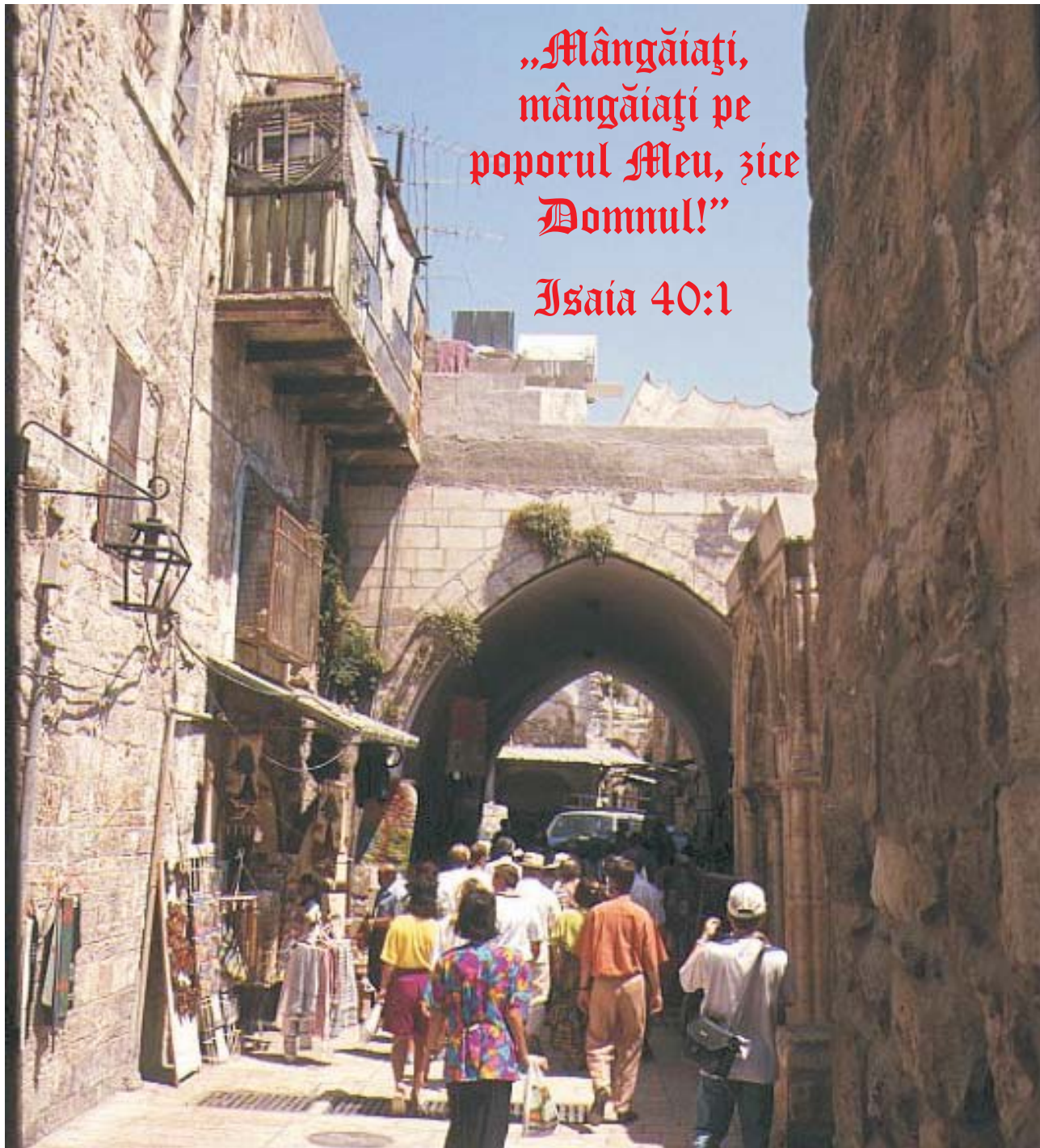
Luminătorul

Anul LXXXVII Nr. 5

Mai 2001

„Mângăiați,
mângăiați pe
poporul Meu, zice
Domnul!”

Isaia 40:1

Cu post și rugăciune

(Continuare din numărul trecut)

Însuși Domnul Isus, în pasajul de la Matei capitolul 9 spune:

„Se pot jeli nuntașii câtă vreme Mirele este cu ei?” (Vorbea despre prezența Lui trupească, în calitatea de Mire cu ei și printre ei). „Dar vor veni zilele când Mirele va fi luat de la ei și atunci vor posti!” (9:15).

Cei ce sunt împotriva postului iau numai prima parte din textul acesta și uită de partea a doua, unde Domnul Însuși arată că trebuie să postim!

Avem argumente puternice în Cuvântul lui Dumnezeu că trebuie să postim! Și cine a postit mai mult decât Fiul Omului? Dacă El a postit, oare noi suntem mai scutiți să nu postim? Nu cumva, prin nepostire, ne îndepărtăm de spiritul hristic, de voia lui Dumnezeu?

Isaia 58 este capitolul în care ni se arată „postul plăcut Domnului”. Dumnezeu vorbește, prin Isaia, despre postul care are numai o înfățișare exterioară, fără ca să existe o realitate interioară care motivează postul. Dumnezeu strigă prin prooroc, spre a-i trezi pe oamenii: Degeaba țineți zile de post, dacă în mijlocul vostru e multă nedreptate! Degeaba țineți zile de post, în timp ce în mijlocul vostru e mânie, micuță, fărădelege, - fapt ce face ca

Dumnezeu, Iehova-Savaot, să fie pus alături de idolii popoarelor! Nu! Nu! Nu! (Un așa post este o urâciune înaintea lui Dumnezeu! Și Domnul descoperă

poporului Său adevăratul post! Dacă voiți post, atunci:

„Iată postul plăcut Mie: Dezleagă lanțurile răutății, deznoadă legăturile robiei, dă drumul celor asupriți și rupe orice fel de jug; împarte pâinea cu cel flămând și adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost; dacă vezi pe un om gol, acoperă-l, și nu întoarce spatele semenului tău. Atunci lumina ta va răsări ca zorile și vindecarea ta va încolți repede; neprihănirea ta îți va merge înainte și slava Domnului te va însoți. Atunci, tu vei chema și Domnul va răspunde; vei striga și El va zice: „Iată-Mă!” Dacă vei îndepărta jugul din mijlocul tău, amenințările cu degetul și vorbele de ocară, dacă vei da mâncarea ta celui flămând, dacă vei sătura sufletul lipsit, atunci lumina ta vă răsări peste întunecime și întunecul tău va fi ca ziua în nămeaza mare! Domnul te va călăuzi neîncetat, îți va sătura sufletul chiar în locuri fără apă și va da din nou putere mădularilor tale; vei fi o grădină bine udată, un izvor ale cărui ape nu seacă. Ai tăi vor zidi iarăși pe dărâmurile de mai înainte; vei ridica din nou temelii străbune; vei fi numit „dregător de spărturi”, „cel ce drege drumurile și face țara cu puțință de locuit” (Isaia 58: 6-12).

Frați iubiiți, vă chem, în Numele Domnului și spre Slava Sa, să ne reluăm lucrarea și să ne purtăm cu adevărat numele de oameni care rezidesc spărturile! Și la noi există una, în mod sigur: lipsa postului! Să ne întoarcem la dregerea zidurilor! Să reluăm practicarea postului adevărat, postul plăcut Domnului! Să fie acesta iarăși o realitate în disciplina vieții noastre, mai

ales că ne strânge laolaltă, ne unește, ne încheagă tot mai mult și pe unii cu alții și pe toți cu Domnul și Mântuitorul nostru iubit, Isus Hristos!

Iată ce ne mai zice Domnul prin Isaia. Postul este legat de o căutare a vocii lui Dumnezeu, de dorința noastră să facem plăcere Domnului:

„Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului, ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua mea cea sfântă; dacă Sabatul va fi desfătarea ta, ca să sfințești pe Domnul, slăvindu-L, și dacă-L vei cinsti, neurmând căile tale, neindeletnicindu-te cu treburile tale și nedându-te la flecării, atunci te vei putea desfăta în Domnul și Eu te voi sui pe înălțimile țării, te voi face să te bucuri de moștenirea tatălui tău Iacov, căci gura Domnului a vorbit!” (Isaia 58:13-14).

Nu vă amintiți că altă dată nici măcar ziarul nu era cumpărat de străbunii noștri duminica? Nu se gătea mâncare, surorile având grijă ca totul să fie făcut din ziua precedentă: de sâmbăta, pentru ca Duminica să fie „zi sfântă Domnului”! Să cinstim și noi, iarăși, pe Domnul, cu ținerea acestei zile, cu post și cu rugăciune și cu reținere de la celelalte lucruri, care - în majoritatea lor - ne preocupă sau copleșesc, chiar, săptămâna întreagă!

Ce minunat ni se spune:

„Dacă ziua aceasta va fi desfătarea ta, ca să sfințești pe Domnul, slăvindu-L, și dacă-L vei cinsti, neurmând căile tale, neindeletnicindu-te cu treburile tale și nedându-te la flecării... (Auziți? Chiar nici flecării sau vorbe ușoare, necugetate, deșarte; nici vorbă despre bărfă sau altele și mai grele!), ...atunci te vei putea desfăta în Domnul!”

Dar astăzi mulți zic: „Numai duminica e liberă și atunci trebuie făcute ba una ba alta: să tăiem iarba, să săpăm florile, să ne odihnim trupește”, etc, etc. Nimeni nu spune nimic împotriva odihnei, dar să-ți faci „plăcerile tale” în ziua de post e o urâciune înaintea Domnului.

Postul, deci, este o realitate exterioară, care se vede, dar trebuie să existe „ceva” interior și deosebit, care să valideze aceasta!

Domnul Isus Însuși a cerut postul sau a indicat postul, atunci când zice: „Când postiți...” „Și tu, când postești”

➤ ➤ ➤ ➤ Urmare în pagina 4

„Luminătorul” — Publicație lunară a Asociației Baptiste Române din S.U.A. și Canada. Editor: Dr. Petre Ordeanu; editor adjunct: Marius Măduța; administrator: George Scoborcea; casier: John Cotârlă.

Abonamentele, 12 dolari pe an, se pot face prin casieria administrativă:

John Cotârlă
3015 W. Kilburn Rd.
Rochester Hills, MI 48306

Articolele, fotografiile, informațiile, se pot trimite la redacție:

„Luminătorul”
4010 N. Lawler Avenue
Chicago, IL 60641

Donațiile pentru lucrarea de misiune, ajutor și caritate prin Asociație se pot trimite la casieria de misiune:

Dr. Moise Filipescu
1417 Ardmore Avenue
Glendale, CA 91202

DE ZIUA MAMEI

*Un salut de Ziua Mamei, din partea mamei
evangelistului Billy Graham*

de Morrow Coffee Graham

*Articol publicat pentru prima oară pe 28 aprilie,
1958. Morrow Coffee Graham a trecut la cele veșnice
la 14 august 1981.*

Creștinismul este o viață de biruință pentru că este o viață trăită în Hristos cel înviat. Este important să ne amintim că fiecărui creștin născut din nou, Dumnezeu i-a pregătit un destin glorios: să fie transformat în asemănarea Fiului Său, să fie o piatră vie în zidirea aceea măreață care va veni „ca o mireasă pregătită pentru mirele ei.”

Putem noi oare să înțelegem ce se va întâmpla atunci când vom sta înaintea întregii oștiri cerești? Fie ca Duhul Sfânt să sigileze aceste adevăruri în inima mea și în inima ta, cu ocazia acestei sărbători de ziua mamei.

Mântuitorul pentru care nu s-a găsit loc

Este încă adevărat că „neprihănirea înalță un popor, dar păcatul este rușinea popoarelor” (Prov. 14:34). Sunt două mii de ani de când Fiul lui Dumnezeu a umblat pe pământul acesta, propovăduind tuturor o cale de ieșire din lanțuri. La nașterea Sa, îngerii au cântat: „Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui.” Dar oamenii de pe pământ au răspuns: „Nu este loc pentru El în casa de poposire.” Atitudinea lor nu s-a schimbat nici mai târziu, când citim în Ioan 1:11 „A venit la ai Săi, și ai săi nu L-au primit.” Ce afirmare tristă, dar cât de adevărată

pentru zilele noastre! „Fraților, dorința mea și rugăciunea mea către Dumnezeu pentru israeliți este ca să fie mântuiți. Cuvintele acestea, rostite de apostolul Pavel în urmă cu aproape două mii de ani, ar trebui să fie pe buzele creștinilor din zilele noastre. Simțind starea de confuzie atât pe scară națională cât și la nivel internațional, creștinii ar trebui să fie în rugăciune continuă pentru salvarea celor care nu-L cunosc încă pe Hristos ca Domn și Mântuitor.

Mame în familie

Mamele creștine nu doresc ca Ziua Mamei să fie

doar o simplă ocazie de auto-felicitare. Este o zi de cercetare a inimii, și o înnoire a înțelegerii rolului pe care Dumnezeu ni l-a dat în familiile noastre, în viețile copiilor noștri, și în viața națiunii noastre.

Resursele unei mame creștine își găsesc originea în dragostea și harul lui Dumnezeu. Doar la Dumnezeu apelează ea, atât pentru ajutorul zilnic, cât și pentru binecuvântare asupra copiilor ei. Prin rugăciune, ajungem la înțelepciune și har. Și atunci când copiii noștri simt că trăim vieți de rugăciune, sunt și ei îndemnați la o viață de părtășie cu Tatăl Ceresc.

Biblia ne este ghidul desăvârșit. De câte ori, în clipele de tăcere și veghere a nopții promisiunile prețioase ale Cuvântului ne sunt mângâiere!

De la mamele lor, copiii învață că omul nu trăiește doar cu pâine. Numai atunci când dăm locul de cinste lui Dumnezeu și Cuvântului Său, putem spune ca mame, că ne-am îndeplinit datoria pe care Dumnezeu ne-a încredințat-o. Atunci, și numai atunci putem privi la copiii noștri și la viitorul lor cu încredere.

(Mt. 6: 16-17). Deci, Domnul cere postul de la Biserica Sa.

Permiteți-mi, câteva texte și puține comentarii în legătură necesitatea postului; luați și date toate cu dorința de a vedea însemnătatea postului, cu rugăciuni însoțite de reținerea de la mâncare pentru o anumită vreme.

1. Întâi, postul pocăinței

În cartea lui Iona, capitolul 3. Iona a ținut o „predică” scurtă și simplă în Ninive. Predica lui încalcă toare regulile moderne ale oratoriei. Ea anunța o hotărâre aspră a lui Dumnezeu, asupra locuitorilor cetății Ninive: „Încă patruzeci de zile și Ninive va fi nimicită!” (Iona 3:4). Să audă toți oamenii și să audă și curtea împăratului, cu împăratul însuși, hotărârea lui Dumnezeu pentru ei! Și, minune mare: oamenii din Ninive „au auzit” vestea și au crezut-o! Iată ce ni se spune:

„Oamenii din Ninive au crezut în Dumnezeu și au vestit post și s-au îmbrăcat cu saci, de la cei mai mari până la cei mai mici. Lucrul a ajuns la urechea împăratului din Ninive; el s-a sculat de pe scaunul lui de domnie, și-a scos mantia de pe el, s-a acoperit cu sac și a șezut în cenușă. Și a trimis să dea de știre în Ninive., din porunca împăratului și mai marilor lui, următoarele: „Oamenii și vitele, boii și oile, să nu guste nimic, să nu păască și să nu bea apă deloc! Ci oamenii și vitele să se acopere cu saci, să strige cu putere către Dumnezeu și să se întoarcă de la calea lor cea rea și de la faptele lor de asuprire, de care le sunt pline mâinile! Cine știe dacă nu se va întoarce Dumnezeu și Se va căi, și dacă nu-Și va opri mânia Lui aprinsă, ca să nu pierim!” (Iona 3: 5-8).

Auziți? Reținere generală de la hrană: și pentru oameni și pentru vite chiar! Și, în aceste zile de post aspru și general, oamenii și vitele toate să strige către Dumnezeu, căci, cine știe dacă nu se va întoarce Dumnezeu din mânia Sa? Nici mâncare, nici apă, numai pocăință adâncă ”în sac și în cenușă”!

Acesta este postul pocăinței! Îl considerăm mai întâi, fiindcă fără pocăință nu există post. Întotdeauna venim la Dumnezeu și-I cerem harul, dar niciodată nu venim prin meritele noastre, nici prin puterea noastră! Ci venim și-I cerem numai Îndurarea, Mila,

Iertarea, Salvarea, datorită Bunătății și Iubirii Sale! Prin postul pocăinței ne aducem aminte Cine este Dumnezeul Cel Sfânt și cine suntem noi: țărână, praf, pulbere! Ne aducem aminte de Dumnezeul înaintea Căruia și serafimii își acoperă fețele și ne aducem aminte cine suntem noi, oamenii, care „bem nelegiuirea ca apa”! Da, prin postul pocăinței,- cu toate că fiecare post trebuie să fie un „post al pocăinței”, al regretului, al căinței.

Să ne întoarcem fețele și viețile spre Dumnezeu, rupând-o definitiv cu păcatul! Au făcut-o chiar și cei ce nu-L cunoșteau pe Dumnezeu, ninivienii, și au căpătat salvarea. Mai târziu, Domnul Isus i-a dat pe cei din Ninive ca exemplu iudeilor din vremea Sa, iudei care erau și necredincioși și nepocăiți!

2. Postul smereniei.

În Ezra capitolul 8 avem menționat un post al smeririi, la versetul 21:

„Acolo, la râul Ahava, am vestit un post de smerire, înaintea Dumnezeului nostru, ca să cerem de la El o călătorie fericită pentru noi, pentru copiii noștri și pentru tot ce era al nostru. Mi-era rușine să cer împăratului o oaste de însoțire și călăreți, ca să ne ocrotească împotriva vrăjmașului pe drum, căci spusesem împăratului: „Mâna Dumnezeului nostru este,- spre binele lor,- peste toți cei ce-L caută, dar Puterea și Mânia Lui sunt peste toți cei ce-L părăsesc. Pentru aceasta am postit și am chemat pe Dumnezeul nostru. Și El ne-a ascultat.” (Ezra 8: 21-23).

Aici nu este un post în care Ezra să-și plângă păcatul și să ceară iertare pentru păcat; ci acesta este un post de smerire, de recunoaștere a neputințelor proprii, a slăbiciunilor și de invocare de ajutor din partea Domnului, într-o călătorie sau într-un drum nesigur, necunoscut și primejdios; într-o lucrare tot pentru Domnul și proslăvirea Numelui Său cel mare și atotputernic!

Ni se spune în Scriptură că: „Dumnezeu este împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har” (Iacov 4:6; I Petru 5:5, cf. Isaia 57:15). Și aici, Ezra e pus în fața unei situații destul de dificilă: Ceruse împăratului voie să plece la Ierusalim, dar i-a fost rușine să-i ceară și o escortă de însoțire și apărare, pentru că venise înaintea împăratului în Numele Dumnezeului cerurilor; și se gândea: Dacă îi cer împăratului să ne păzească, să ne dea o escortă de însoțire și

apărare, prin toate regiunile prin care va trebui să trecem și prin care ne pândesc atâtea pericole, ce o să spună împăratul? Nu cumva: „Păi, tu te încrezi în Dumnezeul Cel Mare al cerurilor și-mi ceri mie ajutor ca să te păzesc?” De aceea, omul acesta, înțelept, cumpănește și spune: „Mergem înaintea Domnului!” Dar nu putem merge înaintea Lui așa, ori și cum! De aceea, să ne smerim cu toții! Și apoi să cerem ocrotirea Lui, în drumul acesta, pentru toți și toate!

Acest post este un post al smeririi. Postul trebuie să aibă și caracteristica aceasta: smerenia noastră!

Când Domnul Isus cheamă un copilaș în mijlocul ucenicilor Săi, pentru că ei se frământau și se certau între ei, pentru locul dintâi, El le spune categoric: „Dacă nu sunteți ca un copilaș, cu nici un chip nu puteți intra în Împărăția cerurilor sau a lui Dumnezeu!” (cf. Mt. 18:3, Mc. 10:15 și Lc.18:17). Și când vorbește despre copilaș, El vorbește despre smerenie, căci spune: „Oricine se va smeri ca acest copilaș, va fi cel mai mare în Împărăția cerurilor” (Mt. 18:4). Când vorbim despre „copilaș”, ca etalon al nostru, ne gândim la neprihănire, nevinovăție, sinceritate și dorință de a învăța și a înțelege cât mai multe, ne gândim la dorința și nevoia după ajutor și dragoste! Dar întâi de toate, smerenie!

Dacă Domnul Isus subliniază smerenia în mod deosebit, atât prin trăirea Lui cât și prin cuvântul Lui, atunci indiscutabil că ea trebuie să fie o calitate a noastră, a tuturor celor ce se încred în El și se denumesc urmași al Lui.

Vă mărturisesc că, personal, mă supără când văd în unele biserici pe unii, credincioase și credincioși plini de mândrie; se numesc „credincioși”, dar nu le ajungi la nas nici cu scara de pompieri. Sau, unora le curge rujul de pe buze, fardul de pe obraz, împopoțonate ca niște păunițe, mai rău ca în lume! Ca să nu mai vorbim de amprenta lumească în port, de la cercei până la moda deșănțată. Mi se pare că prea ușor a intrat chipul veacului în biserici. Pe cine încercăm să imităm? După cine ne luăm? Pe cine vrem să impresionăm? Biblia spune: „Celor smeriți, El le dă har!” Nu inversul! O, dacă ne-am trezi! (V.P.)

•(Va urma)

Creștinii au fost oameni care s-au pocăit

de Petru Popovici

Te-ai pocăit tu de păcatele tale, te-ai întors tu la Dumnezeu? Toți adevărații creștini au trecut prin experiența pocăinței. De îndată ce un suflet prin lumina Evangheliei își dă seama de păcătoșenia sa, nu mai poate sta nepăsător, ci se pocăiește, părăsește calea păcatului și se întoarce la Dumnezeu.

Evanghelistul Marcu ne spune că „după ce a fost închis Ioan Botezătorul, Isus a venit în Galilea și propovăduia Evanghelia lui Dumnezeu. El zicea: „S-a împlinit vremea și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie” (Marcu 1:14,15). Deci, primul cuvânt al Evangheliei e „**Pocăiți-vă**”.

Unii se întreabă: „Ce este pocăința?” Ea nu e o religie, sau o grupare la care să aderi, ci e o experiență lăuntrică ce se petrece în inima păcătosului, luminat de Duhul Sfânt, prin Evanghelie. Atunci el se vede vinovat înaintea lui Dumnezeu și dorește scăparea de păcătoșenia sa. E un fel de trezire la realitate. Își dă seama că păcatul nu l-a fericit, ci l-a înșelat, l-a nenorocit. Își dă seama că vina lui e mare și gravă, că merită iadul, dar se înfioară și nu vrea să ajungă acolo. Îi pare rău de toate păcatele, pe obraji încep să curgă lacrimile pocăinței, se căiește și în rugă în fața Domnului își recunoaște vina, își cere iertare și părăsește calea păcatului și se întoarce la Dumnezeu, ca și fiul risipitor din Evanghelie (Luca 15:11-24).

Așa a făcut împăratul David. În Psalmul 38:4, în rugăciune, el a zis: „*Fărădelegile mele se ridică deasupra capului meu; ca o povară grea, sunt prea grele pentru mine*”. Tu ai simțit vreodată povara păcatelor tale? Iar în versetul 18 el a zis: „*Îmi mărturisesc fărădelegea, mă doare pentru păcatul meu*”. În Ps.51.1-4, care la fel e un psalm de pocăință, el a zis: „*Ai milă de mine, Dumnezeule, în bunătatea Ta! După îndurarea Ta cea mare, șterge fărădelegile mele! Spală-mă cu desăvârșire de nelegiuirea mea și curățește-mă de păcatul meu! Căci îmi cunosc bine fărădelegile și păcatul meu stă necurmat înaintea mea.*”

Împotriva Ta, numai împotriva Ta am păcătuit și am făcut ce este rău înaintea Ta...” În Psalmul 32:3-5, tot David mărturisește starea de frământare ce a avut-o când și-a dat seama de păcătoșenia sa. Iată cuvintele lui: „*Câtă vreme am tăcut, mi se topeau oasele de gemetele mele necurmăte. Căci zi și noapte mâna Ta apăsa asupra mea; mi se usca vlaga cum se usucă pământul de seceta verii. Atunci ți-am mărturisit păcatul meu și nu mi-am ascuns fărădelegea. Am zis: „Îmi voi mărturisi Domnului fărădelegile!” și Tu ai iertat vina păcatului meu*”. La David constatăm recunoașterea păcatului, zbulciul din cauza păcatului, durerea sau căința sa pentru păcat, mărturisirea păcatului în fața Domnului, nu preotului, și cererea de iertare. Aceasta e pocăința.

Un alt caz izbitor de pocăință găsim la locuitorii din Ninive. Acolo s-a petrecut pocăința în masă. Când profetul Iona a fost trimis a doua oară la Ninive cu rostirea sentinței divine că „*încă 40 de zile și Ninive va fi nimicită*” (Iona 3:4), oamenii au crezut mesajul, s-au îngrozit, au vestit un post, împăratul a coborât de pe tron, și-a scos mantia de împărat, s-a îmbrăcat în sac, a șezut în cenușă și a dat următoarea poruncă: „*Oamenii și vitele, boii și oile să nu guste nimic, să nu pască și să nu bea apă deloc! Ci oamenii și vitele să se acopere cu saci (îmbrăcarea cu sac era expresia unei dureri profunde), să strige cu putere către Dumnezeu și să se întoarcă de la calea lor cea rea și de la faptele de asuprire de care le sunt pline mâinile*”.

Pocăința celor din Ninive a fost în urma vestirii sentinței divine de către proorocul Iona. Atunci ei și-au văzut păcătoșenia, s-au cutremurat de osânda divină, s-au smerit cu post și cu rugăciune și au strigat cu putere către Domnul după iertare. Când se ajunge la recunoașterea păcatului, la unii se petrece un fel de criză spirituală, un strigăt la disperare după viață. E o revărsare în plâns a durerii pentru păcat, o rupere cu trecutul, cu toate faptele lui și o reală întoarcere la Dumnezeu. Aceasta e pocăința. Și Domnul le-a dat iertarea. Ninive nu a fost nimicită, ci a rămas în existență încă o sută de ani.

Menționez aceste două cazuri de pocăință: unul de pocăință individuală, altul de pocăință colectivă, căci arată bine pocăința în elementele ei. Ea e o experiență șocantă ce se petrece în urma auzirii sau a citirii Evangheliei. Duhul Sfânt folosește cuvântul Evangheliei spre a ne arăta cum ne vede Dumnezeu pe noi și atunci omul care se credea bun, se vede ticălos, un mare vinovat în fața lui Dumnezeu, își dă bine seama că nu a trăit cum au trăit creștinii de la început, el știe că a mințit, a înjurat, a vorbit de rău, a dușmănit, a făcut rele, a trăit în plăceri și păcate; știe că nu a ținut cont de voia lui Dumnezeu, nu l-a ascultat, ci s-a mulțumit că a avut o religie, că s-a numit creștin, deși traiul lui era în totul ca al păgânilor. Atunci se petrece pocăința.

1. Pocăința fiecăruia este cerută în Biblie

a. Pocăința a fost predicată de Ioan Botezătorul, chiar înainte de Hristos Domnul, iar pe cei ce se pocăiau, îi boteza. El a muștrătat aspru pe unii care ar fi vrut să fie botezați, fără să se pocăiască. „*Pui de năpârci, - le-a zis el - cine v-a învățat să fugiți de mânia viitoare? Faceți dar roade vrednice de pocăința voastră*” (Matei 3:7,8). Iar celor ce se bizuiau pe ereditate - ca și multi din cei de azi care zic că s-au născut creștini - Ioan le-a zis: „*Să nu credeți că puteți zice: „Avem ca tată pe Avraam!” Căci vă spun că Dumnezeu din pietrele acestea poate să ridice fii lui Avraam*”. Deci, el le cerea să nu se bizuiască pe ereditate, ci să se pocăiască cu adevărat.

b. Pocăința a fost cerută de Hristos Domnul chiar la începutul misiunii Sale, Evreilor care considerau păcătoși doar pe cei peste care au venit unele nenorociri, iar ei se credeau bine, El le-a zis: „*Credeți voi că acești Galileeni au fost mai păcătoși decât toți ceilalți Galileeni pentru că au pățit astfel? Eu vă spun nu; ci dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel*” (Luca 13:2,3). De asemenea a muștrătat aspru cetățile Horazin, Betsaida și Capernaum pentru că nu s-au pocăit (Matei 11:20-24). După înviere, Domnul Isus a zis ucenicilor: „*Așa este scris și așa trebuia să pătimizească Hristos și să învieze a treia zi dintre cei morți. Și să se propovăduiască tuturor neamurilor - deci și românilor - în Numele Lui pocăința și iertarea păcatelor, începând de la Ierusalim*” (Luca 24:46,47).

c. Pocăința a fost predicată de apostolii Domnului, deci și de apostolul Andrei care a ajuns pe meleagurile României. În ziua de Rusalii, când prin Duhul Sfânt s-a format Biserica creștină și la predica lui Petru și a celorlalți, oamenii și-au văzut păcătoșenia și au întrebat: „*Fraților, ce să facem?*” „*Pocăiți-vă*” le-a zis

Petru, și în ziua aceea aproape trei mii s-au pocăit și au fost botezați. Dar ei au fost botezați în urma pocăinței (Fapte 2:37-41). Așa a fost la primii creștini.

După vindecarea ologului de la poarta „Frumoasă”, când s-a adunat multă lume să vadă minunea, apostolul Petru le-a zis: „*Pocăiți-vă dar și întoarceți-vă la Dumnezeu pentru ca să vi se șteargă păcatele*” (Fapte 3:10). Iar în a doua sa epistolă, apostolul Petru a scris: „*Dumnezeu nu întârzie în împlinirea făgăduințelor Sale, cum cred unii, ci are o îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință*” (II Petru 3:9).

Apostolul Pavel a predicat pocăința. Când a ajuns la Atena și învățații greci l-au dus la Areopag, printre altele el le-a zis: „*Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință, și poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască; pentru că a rânduit o zi în care va judeca lumea după dreptate prin Omul pe care L-a rânduit pentru aceasta și despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită prin faptul că L-a înviat din morți*” (Fapte 17:30,31). Și în ziua aceea s-au pocăit senatorul Dionisie Areopagitul, o femeie Damaris și alții din Atena.

Celor din Roma apostolul Pavel le-a scris: „*Așa dar, omule, oricine ai fi tu, ...Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință?*” (Romani 2:1,4)

2. Istoria creștinilor din primele veacuri dovedește că ei au fost oameni care s-au pocăit

Iată doar câteva citate din scrieri din veacul doi și trei care mărturisesc aceasta.

a. IUSTIN MARTIRUL, în cartea sa Dialogul cu Iudeul Trifon, zice: „*Afirm că... nepocăindu-se înainte de moarte, nu se pot mântui întru nimic... căci bunătatea și iubirea de oameni a lui Dumnezeu și nemăsurarea bogăției Lui, socotește pe cel ce se pocăiește de păcate, după cum se spune în Iezechiel, ca drept și fără de păcat*” (Ezech.33:12-20). Iar puțin mai târziu scrie: „*Căci dacă pocăindu-vă de păcatele pe care le-ați făcut și cunoscând că El este Hristos... veți avea iertarea păcatelor*”.

b. HERMAS în scrierea „Păstorul”, spune: „și (Păstorul) mi-a răspuns zicând: „*Toți câți se pocăiesc din toată inima și se curățesc de toată răutatea de mai înainte și nu mai adaugă alte păcate din cele de odinioară, vor primi de la Domnul o vindecare pentru păcatele trecutului*”.

c. TERTULIAN în tratatul său „Despre pocăință”, care a fost scris prin anul 203, spune: „*Dacă este pocăință, în baza ei, iertarea va fi acordată pentru fiecare*

păcat, fie că a fost săvârșit în trup sau în spirit, fie în faptă sau dorință, de același Dumnezeu, care de altfel determină pedepsirea lor la judecată. Căci e foarte inconsistent să aștepți iertarea păcatelor, în timp ce tu eviți să te pocăiești. . . Aceasta e ca și când întinzi mâna să primești cumpărătura, fără să fii plătit prețul. Pocăința e prețul pe care îl cere Domnul, ca să-ți poată da iertarea. Compensarea prin pocăință e ceea ce El îți propune ca să fii scăpat de pedeapsă.”

d. CLEMENT DIN ROMA în scrisoarea sa către creștinii din Corint, scrisoare ce a fost scrisă între anii 96-98 d.Hr., spune printre altele: „Să ne fixăm privirea noastră asupra sângelui lui Hristos și să ne dăm seama ce prețios este el înaintea Tatălui Său, căci a fost vărsat pentru mântuirea noastră și aduce harul pocăinței întregii lumi. Să cercetăm toate generațiile și să învățăm că generație după generație, Domnul „a dat oportunitate pentru pocăință” celor ce vor să se întoarcă la El. Noe a predicat pocăința și cei ce au luat seama, au fost mântuiți (Gen.7:1). Iona a proclamat iminenta distrugere Ninivitenilor, dar ei s-au pocăit de păcatele lor. Slujitorii harului lui Dumnezeu, prin Duhul Sfânt, vorbesc despre pocăință. Într-adevăr Stăpânul Universului, El însuși, cu jurământ a vorbit despre pocăință când a zis: „pe viața mea, zice Domnul, că nu doresc moartea păcătosului, ci pocăința lui. Pocăiește-te, o, casa lui Israel de nelegiuirea ta!”

e. CLEMENT DIN ROMA în scrisoarea a doua spune: „Să ne pocăim cât timp suntem pe pământ... Să ne pocăim cu toată inima noastră de orice am făcut aici în trup, ca să putem fi mântuiți de Domnul., câtă vreme avem încă oportunitatea să ne pocăim. Căci după ce am plecat din lumea aceasta nu vom mai fi în stare să ne pocăim...(Luca 16:19-31)... Câtă vreme avem ocazia să fim vindecați, să ne încredințăm lui Dumnezeu, Medicul, și să-I plătim taxa ce o cere. Ce taxă? Pocăința dintr-o inimă sinceră, căci El cunoaște mai dinainte toate lucrurile și știe și ce este în inimile noastre”.

Pocăința a fost condiția de bază ca cineva să devină creștin. În primele veacuri toți întâi s-au pocăit și astfel au devenit creștini. Dovezile istorice sunt cu sutele, dar mă rezum la acestea.

3. Realitatea de azi

Marea majoritate a celor ce se numesc creștini nici nu știu ce e pocăința. Ei nu au avut niciodată experiența aceasta binecuvântată, ci se complac în păcatele lor. De aceea te întreb: ești tu sigur că ești creștin? E bine să te verifici în lumina Evangheliei. Altfel, grozavă va fi constatarea ta în clipa morții că te vei pomeni ajuns în iad, fiindcă tu ai mers pe calea spre iad. Hristos Domnul

a spus clar: „Intrați pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta și lată este calea care duce la pierzare, și mulți sunt cei ce intră pe ea.” (Ev.Matei 7:13)

Tata Cristea Gheorghe a fost cantor în strană la biserica ortodoxă și mereu a cântat: „Aflat-am Izvorul Vieții și ușa raiului prin calea pocăinței”. Dar într-o zi, prin Evanghelie, el și-a dat seama că așa ca mulți alții, el cânta o minciună. El trăia o viață în păcate căci nu aflase Izvorul Vieții și nu apucase calea pocăinței spre ușa raiului. Dar a avut o clipă binecuvântată de trezire. Odată se afla cu alți săteni la vorbă pe o laviță la stradă, alții stăteau pe dunga șanțului și un trecător din satul vecin s-a oprit cu ei la vorbă. După câteva clipe, străinul i-a întrebat dacă ar vrea să le citească ceva din Evanghelie, și fiindcă toți au consimțit, el a scos din buzunar un Noul Testament și le-a citit mai multe versete din Evanghelie. Atunci, Domnul a făcut ca el să-și vadă starea lui ca păcătos, să lase calea păcatului și să apuce calea pocăinței. Atunci a aflat Izvorul Vieții în Hristos Domnul, și prin El, a găsit ușa raiului.

Au fost chiar preoți, care au slujit ani de zile în altar, dar nu au fost pocăiți până într-o zi când au fost luminați de Duhul Sfânt. Așa a fost preotul ortodox Tudor Popescu, ce a slujit la biserica „Cuibul cu barză” de pe Știrbei Vodă din București.. Așa a fost preotul Vasile Ouatu, preotul Iosif Trifa din Sibiu, preotul Dumitru Cornilescu, care a tradus Biblia în limba română. El își istorisește pocăința sa într-o broșură intitulată: „Cum m-am întors la Dumnezeu și cum am spus și altora”.El spune cum în timp ce făcea traducerea Bibliei, a ajuns să-și dea seama că e păcătos și că trebuie să se pocăiască. El s-a pocăit, deși a avut să îndure consecințe pentru aceasta. Așa e calea pocăinței.

Pocăința e poruncă dumnezeiască și ea te privește și pe tine. Dacă vrei să fii cu adevărat creștin, ascultă-L pe Dumnezeu, nu pe mine. El îți cere să te pocăiești.. Eu sunt doar un nevrednic slujitor în glorioasa Lui slujire și am îndatorirea să-ți spun aceasta. Pocăința nu e mare filozofie, ci e o recunoaștere a vinovăției în fața Domnului, o părere de rău pentru trecut și o cerere de iertare. În textul din limba greacă pentru cuvântul pocăință este folosit termenul „*metanoia*”, care înseamnă și schimbarea minții. Da, pocăința schimbă întreaga gândire cu privire la Dumnezeu, cu privire la păcat și cu privire la veșnicie. De aceea, adevărații pocăiți caută să trăiască voia lui Dumnezeu, le este scârbă de păcat, nu-l mai iubesc, ci se feresc de el și prin puterea Duhului Sfânt caută să trăiască în toată curăția. Vrei și tu să te pocăiești? Dacă da, chiar în locul în care te afli acum, spune și tu ruga vameșului: „*Dumnezeule, ai milă de mine păcătosul!*” (Luca 18:13). Apoi trăiește

de acum viața de adevărat creștin.

Dacă te pocăiești, s-ar putea să fii batjocorit, să ți se spună că te-ai rătăcit. Nu te speria, pe aici au trecut toți adevărații creștini. Lumea păcătoasă iubește ce e al ei, dar când cineva părăsește calea lumii și începe să meargă pe calea Domnului, așa cum e scris în Evanghelie, e huiduit. Da, ești rătăcit, că în loc să nimerești ușa cârciumei, nimerești ușa bisericii; în loc să-L înjuri pe Dumnezeu, acum Îl lauzi; în loc să ai iad în casă, acum începe să înflorească un colț de rai. Față de toți păcătoșii e rătăcire căci nu mai mergi pe calea lor. Dar bucură-te și de batjocură și mulțumește Domnului că te ajută să mergi pe calea Lui. E minunată această rătăcire! Slavă Domnului pentru ea.

INAUGURAREA NOII CLĂDIRI A BISERICII BAPTISTE DIN PORTLAND

Cei ce ajung pe drumurile Portlandului, pot găsi un locaș de închinăciune frumos și atrăgător. Începând cu 11 Februarie 2001, Biserica Baptistă din acest oraș are un nou loc de adunare, aflat în partea de sud-est a orașului, la adresa **10115 S.E. Stanley Ave.**

Ziua inaugurării a fost binecuvântată de Domnul cu un timp frumos de primăvară. Serviciul a început la ora 9 a.m. cu tăierea panglicii de către cel mai în vârstă membru al bisericii, fratele George Drăghici. După intrarea în noua clădire, au fost aduse multe rugăciuni de mulțumire lui Dumnezeu, Cel care a făcut posibilă ducerea la îndeplinire a acestei lucrări. Păstorul Bisericii, fratele Ioan Brisc, a prezentat apoi adunării pe frații musafiri din alte biserici din zona Portland-Vancouver-Beaverton, care au adus câte un mesaj de salut din partea frățietății pe care o reprezentau.

Asociația Bisericilor Baptiste din Statele Unite și

Canada a fost reprezentată de fratele Valentin Popovici, în calitate de președinte și păstor la Biserica din Chicago. Mesajul fratelui Valentin a descris caracteristicile bisericii primare, caracteristici atât de necesare astăzi ca să avem progresul și bucuria mare care-i caracteriza pe primii creștini.

Serviciul divin, atât dimineața cât și seara, a fost împodobit de cântările corului, ale orchestrei, ale grupului de tineri, cât și ale altor participanți. Ne-am bucurat mult de musafirii bisericii veniți din alte state și din România.

Fie ca noul locaș de adunare să devină un loc unde câți mai mulți să poată ajunge la cunoașterea și la credința în Domnul nostru Isus Hristos.

(Beniamin Gădălean)

La revedere iubite frate Wurmbrand

1909 - 2001

La 17 februarie 2001, ca urmare a unei complicații respiratorii, a trecut la Domnul fratele Richard Wurmbrand, după slăbiciuni trupești care l-au ținut la pat ultimii cinci ani ai vieții sale, cauzate de neuropatia avansată a picioarelor, urmare a suferințelor din închisoare, timp de trei ani petrecuți în celulă singuratică, obligat să stea mai mult în picioare și lipsit de hrană consistentă.

Serviciul de priveghiu a avut loc vineri seara, 23 februarie, la Capela din cimitirul Rose Hills, Los Angeles. Deși era timp ploios, circa 500 persoane au participat la acest serviciu, început cu preludiu de orgă și solo vioară al lui Alex Wurmbrand, nepotul fr. Richard, după care s-a cântat cu tot poporul: „O frunte-nsângerată”, cântarea preferată a fr. Wurmbrand. A urmat introducerea făcută de Mihai Wurmbrand, fiul fr. Richard, care a prezentat aspecte din viața tatălui său, arătând că el a trăit prin exemplul vieții sale, ca un bun model de viață pentru familie și cei din jurul său.

Pastorul James Poersche, de la Biserica Luterană Mount Olive, unde Richard Wurmbrand a fost membru, a menționat viața de victorie a celui ce a fost Richard și soția lui Sabina, prin puterea dată lor de Domnul Isus. Salutul dr.P.P. Job din India, directorul general al organizației Love in Action, fondată de fr. Richard, a cuprins amintiri și evocări ale activității fr. Wurmbrand timp de 30 de ani, timp în care –a spus dr. Job- fr. Richard a fost ca tatăl meu și activitatea lui în India prosperă și astăzi. Dr. Job a prezentat condoleanțe familiei în numele organizației ce o conduce. A urmat mesajul fr. Aurel Popescu, tradus în l. engleză, care a spus că se consideră un copil spiritual al fr. Richard și mulțumește Domnului pentru oameni ca el, care a făcut atât de mult pentru noi toți,

cei ce dorim să călcăm pe urmele lui. Suntem încurajați de credința, nădejdea fr. Richard -a spus fr. Popescu- și vreau să vă relatez doar un singur exemplu din vremea prigoanei din România, când el a fost chemat din închisoare ca să i se ofere o eliberare imediată pentru a veni în America ca să vorbească și să refacă imaginea României în lumea vestică. Richard a cerut să i se dea o zi, timp să se

gândească.

A doua zi a spus celor în cauză: „merit o bătaie pentru că vă spun astăzi ceea ce trebuia să vă spun ieri. Nu primesc oferta!” Mărturia lui va rămâne cât va dura Biserica pe pământ. Amin. Mihai Wurmbrand, care a condus programul serviciului de priveghiu, a anunțat că sunt două surori din Oastea Domnului din România, care vor cânta o cântare cu această ocazie: „O crește-mi Iubirea în inima mea”. A urmat Paul Gustafson, din Bordul de Directori ai misiunii Vocea Martirilor, fondată de Richard Wurmbrand, care a adus salutul misiunilor din jurul lumii unde activitatea fondatorului, de predicare, vorbire și călătorie în scopuri misionare esteprogres și se distribuie biblia, cărți, ajutoare în toată lumea și în special în țările unde creștinii sunt perse în cutați. S-a cântat al doilea verset al cântării „O frunte-nsângerată” apoi Mihai Wurmbrand a prezentat aspecte din viața

tatălui său și a citit Pilda robului nemilostiv din Ev. Matei 18:21-35 legat de mesajul invariabil al fr. Richard : „Copilașilor, să ne iubim unii pe alții”. Iosif Bondarenko, fost conducător al baptiștior din Uniune Sovietică, păstorul bisericii „Slavic Evangelical Church” din Anaheim, California, a adus salutul credincioșilor din bisericile persecutate din timpul comuniștilor, arătând cât de apropiat a fost Richard Wurmbrand de familia sa, dragostea lui pentru cei ce suferau în țările comuniste. Directorul Gwen Carpenter, de la Carpenter Christian Bookstore din Torrance, California, a evocat aspecte din munca de tipărire și difuzare a cărților scrise de fr. Richard, apoi au urmat mărturiile personale ale celor apropiați de familia Wurmbrand și salutul fostei directoare a Vocei Martirilor din Noua Zeelandă, Bianca Adler. Rugăciunea de încheiere a serviciului a fost rostită de fr. Daniel Brânzei.

Serviciul de înmormântare de sâmbătă după amiază a fost în timpul unei ploii care nu se mai oprea și care ar fi fost o piedică pentru participarea la acest serviciu. Cu toate acestea, participarea a fost impresionantă, sala de aproape 500 locuri era plină și balcoanele laterale înțesate de asistența dornică să-și ia la revedere de la iubitul frate Richard. Laudă Domnului a adus cu vocea sora Simona Tomulețiu, apoi Tom White, directorul general al organizației Vocea Martirilor, fondată de R.Wurmbrand a amintit complexitatea personalității lui Richard Wurmbrand care a influențat prin exemplul său, popoarele din toată lumea și prin dragostea lui, pe toți cei ce suferă pentru Christos. Sabina și Richard au lăsat o amintire de neuitat în inimile credincioșilor din China, Iran, Sudan, India și toate țările din lumea unde credincioșii suferă persecuții. Arătând

1965:
Trăiască
Domnul!
Richard e liber !

asistenței cărțile pentru copii tipărite în limba din Laos și alte țări, el a menționat că aceste cărți nu au fost văzute tipărite de soții Wurmbbrand, rodul dragostei lor arătându-se și după moartea lor.

Nepotul fratelui Richard, Alex Wurmbbrand, a avut un scurt cuvânt, tradus în românește de tatăl său Mihai, spunând că el nu este calificat să vorbească despre bunicii săi, că nu știe românește decât puțin, dar -a spus el-când mă gândesc la personalități, mă uit să văd cum s-au purtat în familie și bunicul meu, când pregătea predici, avea timp să se intereseze și de viața mea personală. Bunicul meu făcea sacrificii și gloria lui Isus Christos se reflecta în viața acestor doi oameni în vârstă, Sabina și Richard. În ciuda suferinței, a fost în stare să cânte și în suferință, în pușcărie, cu ajutorul lanțurilor. În ciuda bolilor, a fost însănătoșit de multe ori în timpul celot 14 ani de pușcărie, a înființat misiuni în toată lumea. Dacă cineva i-ar fi spus înainte ce se va întâmpla, cum va suferi, va veni în USA să facă misiune, el ar fi spus; „numai printr-o minune”. Faptul că toți suntem aici, e o minune, dar uneori nu le vedem. Sunt impresionat să văd aici nu numai prieteni mai în vârstă ai bunicului meu, dar și atâta tineret. O persoană m-a întrebat odată: „ce ți-a spus?” și eu i-am repetat ce mi-a spus bunicu și persoana mi-a zis: „acelaș lucru l-a spus la oricare”. Nu pot termina fără să spun: Aleluia, Slăvit să fie Domnul.

A urmat un cântec în românește compus de Nicolae Moldoveanu care a petrecut șapte ani cu Richard Wurmbbrand în aceeași celulă, cântat de Jessica Alfaro, care a adus astfel un mesaj personal de la fr. N. Moldoveanu. A urmat

mesajul directorului HMW din Germania, o ramură a organizației fondată de Richard Wurmbbrand, tradus din limba germană, care a arătat activitatea Richard Wurmbbrand în Germania și a mulțumit Domnului pentru activitatea sa. Compozitorul de muzică creștină dintre credincioșii evrei, Marty Getz, a venit să aducă omagiul său la înmormântarea pastorului Richard Wurmbbrand care aprecia și avea plăcere să asculte compozițiile lui Marty, care a cântat solo voce compoziția sa numită Psalmul 23. A urmat cuvântul lui Hans Martin Braun, co-fondator cu Richard Wurmbbrand al organizației HMW din Germania, urmat de Myrus Knutson, fost pastor al bisericii Luterane Americane din Oslo, Norvegia, care a spus că este onorat să fie prezent la această celebrare a plecării lui Richard Wurmbbrand la Domnul, arătând că a fost impresionat mult în 1965 când familia Wurmbbrand a intrat în biserică ce o păstorea, s-a interesat de școala Duminicală și a spus că de 14 ani nu a mai văzut o biserică. L-am pus să vorbească, a venit în America și la un meeting și-a rupt cămașa ca să dovedească realitatea comunistă prin cicatricele de pe corpul său.

Mulțumiri fie aduse Domnului pentru așa credincioși. Merv Knight, director al organizației Vocea Martirilor din Australia a menționat în cuvântul său că avem nevoie pe persoane ca Richard Wurmbbrand ca să ne îmboldească să facem ceva pentru Domnul. Această capelă e plină de persoane venite din toată lumea ca să se întâlnească cu Richard Wurmbbrand pentru ultima dată. Richard Wurmbbrand nu a obosit să lucreze, să transmită Evanghelia prin cărți și prin radio. El a adus un minunat spirit de lucru neobosit pentru Domnul. Sunt mulțumitor Domnului pentru Richard și Sabina. Prin rugăciunea sa, cu care s-a încheiat serviciul la Capelă, fr. Merv a mulțumit Domnului pentru viața lui Richard, pentru credința sa, pentru dragostea sa, înțelepciunea sa, pentru pasiunea de a aduce suflete la Domnul. El să fie lăudat! În timp ce asistența trecea prin fața celui ce a fost fr. Richard, nepotul Alex cu vioara și orga acompaniau duios atmosfera de despărțire până la revederea în glorie.

(Mitică Ghitea)

O călătorie în Banatul Sârbesc

de Dwight Severin Barrows

Apostolul Pavel a avut o vedenie: Un om din Macedonia sta în picioare și i-a făcut următoarea rugămintă: „Treci în Macedonia și ajută-ne!”. În ianuarie și februarie, anul curent, mi s-a împlinit dorința ce o aveam de zeci de ani, să ajung cu Evanghelia în Banatul Iugoslav, în satele românești din zona orașului Vârșeț. În fiecare zi, timp de două săptămâni, am avut studii biblice și evanghelizări. A fost un program extrem de încărcat și obositor, dar binecuvântat. În prima duminică, am predicat evanghelia de cinci ori în patru sate: la 6 dimineața la stația de radio din Vârșeț, serviciul de dimineață și seară la Vladimirovăț, după masă în Satul Nou și Alibunari. În fiecare zi am avut unul sau două studii biblice, iar seara servicii de evanghelizare. Programul care mi-a fost făcut de frații păstori din cercul baptist român din Banatul Iugoslav a cuprins fiecare zi a săptămânii.

Am predicat în limba română și în Vârșeț, am fost tradus în limba sârbă de fratele păstor Avram Dega Jr. Cea mai mare biserică baptistă română însă este Vladimirovăț, cu aproximativ 70-80 de membri. Păstorul de acolo este fratele Barbu. În satele Sălcița și Straja, lucrarea este condusă de fratele păstor Tiberiu Savu, care și-a făcut studiile la Institutul Emanuel din Oradea. Este un tânăr bine pregătit și cu râvnă pentru lucrarea Domnului de acolo.

În Jamul Mic, de asemenea avem o biserică baptistă păstorită de fratele Mihai Lazăr. Ei au depus o muncă colosală timp de trei ani,

pentru a-și construi noua clădire a bisericii. Este o casă de rugăciune simplă, dar frumoasă și încăpătoare. Am rămas uimit să văd la dânsii un număr frumos de copii și tineri (poate în această privință deține primul loc în Banatul iugoslav). Potențialul lor este susținut de fratele păstor Lazăr, care le acordă atenția cuvenită. Nepoții dânsului, Mihail și Amalia, înviorează adunarea prin cântări.

În Jablanka este păstor fratele Nicolae Covaci. Ceea ce m-a impresionat în această biserică este faptul că au vreo 18-20 de copii, toți din familii de necredincioși din sat. Dar prin harul Domnului, sunt dornici să învețe lucruri privitoare la Dumnezeu, Biblie și mântuire.

La Mesici, biserica este păstorită de fratele Avram Dega Sr., un frate cunoscut și cu influență în Banatul Iugoslav. Dânsul este președintele cercului baptist român din Banatul Iugoslav, și tatăl fratelui Avram Dega Jr., secretarul Uniunii Baptiste pe întreaga Iugoslavie și păstorul bisericii din Vârșeț.

Mai sunt alte sate unde lucrarea s-a stins din lipsă de păstori, cum ar fi Satul Nou, Alibunari, Seleuș, Ecika. În unele sate nu este nici o misiune, cum ar fi Torac (o localitate cu 4000 de români). La Nicolinți este o biserică destul de mare, dar fără păstor. Un grup de surori se adună la casa Domnului.

Am fost surprins să văd numărul frumos de ascultători care au venit să asculte Evanghelia seară de seară și uneori la studiile biblice de peste zi. Oamenii sunt gata și deschiși pentru Evanghelie. Apelez, prin aceste rânduri, la fiecare care le citește, pentru rugăciunile dumneavoastră, pentru ca Dumnezeu să deschidă o ușă *dincolo de Macedonia*.

A Domnului Dumnezeului nostru să fie toată gloria. Rugați-vă pentru Banatul Iugoslav!

Sus: În Jamul Mic; Mijloc: În Barița; Jos: În Nicolinți.

Veronica Covaciu (Manea)

1930-2001

La exact o lună după ce biserica noastră a primit vestea plecării din viață a fratelui Romică Pantea, în dimineața zilei de 22 martie 2001, am primit o altă veste tristă, anume că sora Veronica Covaciu a plecat la Domnul. După mai multe luni de suferință, Dumnezeu a chemat-o la odihna veșnică. S-au dus lunile de suferință, nopțile de veghe, lacrimile de durere.

Sora Veronica a fost cunoscută și iubită, atât în biserica din Troy, Michigan, unde a petrecut ultimii zece ani din viață, cât și în Chicago, unde a locuit de la sosirea în Statele Unite. De fapt, peste tot în Statele Unite, în bisericile noastre, surorile au avut-o pe sora Veronica în rugăcinile lor. De la cei mai tineri copii, până la surori și frați în vârstă, toată biserica din Troy a mijlocit la Domnul pentru sora Veronica. De aceea, vestea plecării dănei ne-a întristat pe toți.

Sora Veronica s-a născut la 27 februarie 1930, în Gârbeștii Mari, România. De mic copil, a învățat să-L iubească pe Domnul, și n-a încetat să-L iubească până în ultima clipă a vieții dănei. A învățat să cânte și să spună poezii, apoi să compună poezii, pe care le-a recitat atâta timp cât a putut să mai fie în Casa Domnului.

A făcut școala la Oradea și apoi la București, la Academia de Științe Economice. Prin anul 1955 s-a căsătorit cu fratele Ștefan Manea și Dumnezeu i-a binecuvântat cu doi copii: Gabriel și Dana. Împreună cu familia, a emigrat în Statele Unite în 1972. La Chicago, ori Los Angeles, unde a locuit pentru o scurtă perioadă de timp, și apoi la Detroit, după pensionare, sora Veronica a participat cu credincioșie la închinarea bisericii cât și la slujirea ei. A cântat în cor, a spus poezii, a predat școala duminicală pentru

copiii bisericilor. Sora Veronica a sfătuit pe cei ce aveau nevoie de sfat, a ajutat pe cei care aveau nevoie de ajutor.

Serviciul de priveghiu, ca și înmormântarea au avut loc la Chicago. Fratele Petrică Ordeanu și fratele Ioan Ștef au avut cuvinte de îmbărbătare pentru familie și pentru cei prezenți la priveghiu. Nepoata dănei, Rachel Manea, a cântat un solo, iar prietena sorei Veronica, sora Podea, a cântat și a evocat prietenia specială care le-a legat. La serviciul de înmormântare, fratele Buni Cocar, Petrică Ordeanu și Benjamin Cocar au vestit Cuvântul lui Dumnezeu. Toți cei care au vestit Cuvântul au încurajat pe cei prezenți să se încreadă în Domnul vieții, care ne-a asigurat că moartea nu mai are stăpânire asupra noastră.

În urma sorei Veronica rămâne familia băiatului dănei: Manea Gabriel, Veronica, Rachel, Loren, Andrew; fiica Dana; sora Florica, cumnată și Doru, nepot; familiile Bunda, George, Elena și Luci, Traian, Maria, Lucian.

Ne rugăm ca Dumnezeu să ridice alte suflete care să urmeze exemplul sorei Veronica. Domnul tuturor mângâierilor să fie peste toți cei rămași cu speranța revederii pe malul celălalt în gloria veșnică.

(Beniamin Cocar)

Nicu Melca

1924-2001

„Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul. Da, zice Duhul, ei se vor odihni de ostenețile lor, căci faptele lor îi urmează.”

După o lungă și grea suferință, cel care a fost fratele Nicu Melca a trecut la cele veșnice, în după amiaza zilei de 5 aprilie 2001. Odată cu plecare dintre noi

în glorie a fratelui Nicu Melca, am putut, din nou, să vedem cât de trecători suntem pe acest pământ. Despărțirea aceasta a fost destul de grea pentru prieteni, frați, dar mai mult pentru familia celui care a plecat dintre noi.

Fratele Nicu Melca s-a născut în comuna Nicolinci, din Banatul Iugoslav, la data de 17 decembrie 1924. În anul 1946 s-a căsătorit cu Ana Ocan și Domnul le-a dăruit doi copii. În anul 1963, la fel ca multe familii din Banatul Iugoslav, fratele Nicu a părăsit mealeagurile natale și a plecat spre necunoscut. După ce a stat un timp în Italia, a emigrat în Canada și s-a stabilit în Montreal, pentru un timp scurt. Din Montreal, s-a mutat la Kitchener, unde a rămas până când Domnul l-a chemat acasă.

În anul 1972, sora Ana, soția fratelui Nicu, împreună cu fratele dănei, fratele Kentă și sora Lena, soția fratelui Kentă l-au primit pe Domnul în viața lor ca Domn și Mântuitor. Toți aceștia au fost botezați la același botez de fratele Lucaciu, în Biserica Baptistă de pe strada Benton. Când sora Ana a luat hotărârea să-L urmeze pe Domnul Isus cu toată viața ei, fratele Nicu s-a supărat foarte tare, dar rugăciunile sorei și a bisericii au biruit, și în cele din urmă, la 13 decembrie 1987, fratele Nicu Melca a luat decizia supremă în viața sa, de a-L urma pe Hristos. Actul botezului a fost împlinit de fratele Ioan Păsui.

Fratele Nicu a fost un mare iubitor de muzică, astfel că imediat după botez a început să cânte în fanfara bisericii. A cântat până s-a îmbolnăvit, astfel că din cauza bolii nu a mai putut veni la biserică. În luna Ianuarie a fost internat în spital, de unde nu s-a mai întors acasă, căci Domnul îl chemase la o casă mai bună.

Serviciul de priveghi a avut loc Vineri, 6 aprilie. A cântat corul bisericii noastre, iar Cuvântul Domnului a fost vestit de către fratele Ionel Păsui. Serviciul de înmormântare a avut loc sâmbătă, 7 aprilie. A fost un program cu cântări, poezii și Cuvântul Domnului, vestit de către fratele Valentin Popovici din Chicago. La cimitir, fanfara în care altădată fratele Nicu a cântat cu drag, a slăvit pe Domnul cu trei cântări.

Fratele a lăsat în urmă familia îndurerată și rudenii. Domnul să-i mângâie pentru despărțirea aceasta.

(Constantin Burghilea)

Aniversare la Phoenix - 50 de ani de căsnicie

Mulțumim Domnului pentru cei 50 de ani de căsnicie fericită a fraților Vichenție și Elena Hobafcovici. Familia s-a întâlnit cu această ocazie la Phoenix, Arizona, unde pe data de 21 Ianuarie 2001, împreună cu Biserica Baptistă Română păstorită de frații Octavian Doboș și Florian Matei au avut un serviciu de mulțumire. Mulțumim Domnului pentru exemplul bun pe care frații l-au dat copiilor lor și prin harul Domnului toți sunt credincioși. Ne rugăm ca Domnul să-i ocrotească și în continuare și le dorim „Mulți ani fericiți!”

(Mark Hobafcovici)

Cugetări din Cuvânt

- ❖ **„Să nu părăsim adunarea noastră cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții” (Evrei 10:25).**

Pastorul Phillips a făcut o vizită unui fost pușcăriaș, membru din biserica lui. Era o seară friguroasă. Vizita pastorului l-a surprins pe om, acesta fiind singur acasă, încălzindu-se la focul din camin. După multe minute de tăcere pastorul a luat cleștele de cărbuni și a scos un cărbune din foc. Între timp fostul pușcăriaș a ieșit afară. Predicatorul a luat cărbunele și l-a pus din nou în foc. Imediat cărbunele a început să radieze. În timp ce pastorul ieșea să plece omul acela i-a spus: „Mulțumesc pentru vizita dumneavoastră și în special pentru predica înflăcărată... Voi veni la biserică duminică!”

Este credința ta în proces de îngheț? Dumnezeu folosește credința altora să te păstreze fierbinte. Vino la Casa Domnului și lasă-l pe Dumnezeu să pună încă un cărbune pe foc!

- ❖ **„Ca unii care știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdare” (Iacov 1:3-4).**

În perioada interbelică trăia în Germania un băiețuș evreu. Într-o zi l-au atacat o gașcă de golani. Băiatul a reușit să-i înduplece să nu-l bată, astfel că l-au lăsat în pace. Talentul lui Heinz i-a folosit mai târziu când s-a stabilit în America și a intrat în politică. Devenise un bun negociator de pace, fiind folosit în multe locuri în lume. Numele lui este cunoscut astăzi în Statele unite ca Henry Kissinger, și a contribuit ca agent de pace în lumea modernă.

Ești frustrat de problemele vieții? Nu te plînge mereu. Ele sunt școala lui Dumnezeu pentru maturitate spirituală. Cere-i Lui înțelepciune și El te va învăța. Aplicând-o și învățînd-o vei înainta în fața clasei.

- ❖ **„Nici un cuvînt stricat să nu vă iasă din gură; ci unul bun pentru zidire, după cum e nevoie, ca să dea har celor ce-l aud” (Efeseni 4:29)**

Johnny era un copil problemă la școală. Tatăl său a fost chemat de profesor care i-a spus: „Mulțumesc că ai venit. Am vrut să auzi ce am de spus”. Tatăl, oarecum iritat, asculta cu mâinile încrucișate. Profesorul a continuat să enumere zece afirmații pozitive despre acel copil „problemă”. Când acesta a terminat ce a avut de spus, tatăl copilului a întrebat: „Și altceva? Să auzim și ce e rău acum?”! „Asta-i tot”, a răspuns profesorul. În seara aceea, acasă, tatăl i-a redat copilului său conversația avută la școală. Peste noapte comportarea copilului s-a îmbunătățit.

Oare cuvintele noastre au influență edificatoare s-au dărimă? Biblia ne spune să evităm vorbele de ocară, din contră, să ne zidim unii pe alții.

- ❖ **„A-ți văzut ce am făcut Egiptului, și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus aici la Mine” (Exod 19:4).**

Vulturii-mamă sunt cele mai grijulii păsări. când puilul de vultur crește mama începe lecțiile de zbor cu el. Îl apucă de gît cu ciocul ei, îl ridică foarte sus, apoi îi dă drumul în gol. Abia în ultimul moment, cu atenția țintă asupra puilului, aceasta îl prinde de dedesupt și-l ridică din nou cît se poate de de sus, repetînd aceeași lecție pînă puilul învață să zboare.

Te simți căzut din cuib? Nu te teme. Dumnezeu te va prinde în brațe înainte să te prăbușești la pămînt. El vrea să crești și să înveți să trăiești prin credință! Curînd vei zbura și tu ca un vultur.

- ❖ **„Binecuvîntat să fie Dumnezeu oricărei mîngîieri, care ne mîngîie în toate necazurile noastre, pentru ca prin mîngîierea cu care noi înșine sintem mîngîiați de Dumnezeu, să putem mîngîia pe cei ce sunt în vreun necaz” (2 Corinteni 1:3-4)**

Jane își pierduse soțul printr-o boală neașteptată. În fiecare zi, ea aducea flori la mormîntul lui. Ajunsese depresionată. A mers la doctor și i-a împărtășit obiceiul pe care-l avea. Doctorul, cu blîndețe i-a sugerat să aducă flori la spital pentru o săptămînă. „Am doi pacienți care s-ar bucura de niște flori proaspete”, a zis el. Jane a ascultat sfatul doctorului. Durerea din inima ei se transforma zi de zi în bucurie că putea da altora curaj și ajutor la nevoie.

Te simți cumva pierdut și singur? Încearcă să mîngîi sufletul la cineva care este în necaz! Aceasta poate fi începerea vindecării tale personale. când e vorba de mîngîierea lui Dumnezeu, este destulă ca să ajungă pentru toți.

- ❖ **„Mă culc, adorm și mă deștept iarăși, căci Domnul este sprijinul meu” (Psalmul 3:5).**

În fiecare seară o mamă cu băiețelul ei îngenunchiau împreună ca el să-și rostescă rugăciunea. Într-o noapte, plictisit de aceleași vorbe, băiețelul a zis: „sunt micuțul băiețel, îți dau al meu sufletel, dacă mor pînă mă trezesc... putem lua micul dejun împreună?”

Când a fost ultima oară când ai dormit ca un pui? Nu-ți lăsa îngrijorările să-ți fure somnul necesar. Dumnezeu vrea să adormi în pace!

(Culese și traduse de R.A.)

ROMAN PANTEA

5 Ianuarie 1939 – 21 Februarie 2001

În dimineața de 21 Februarie, comunitatea creștină din Detroit și Windsor a fost trezită de trista veste a încetării din viață a fratelui Roman Pantea, cunoscut nouă ca „fratele Romică.” Atât la Windsor cât și în Troy, fratele Pantea a cântat în cor, a cântat duete, solo-uri, a fost învățător la școala duminicală, a servit în comitetul bisericii. Avea un entuziasm care-l călăuzea în tot ce făcea. Un student neobosit al Cuvântului lui Dumnezeu, cerceta mereu ceea ce spune Domnul prin Cuvânt. Acum câțva timp s-a îmbolnăvit, iar doctorii l-au spus că nu mai are mari șanse. Era conștient că boala pe care o avea putea oricând să-i cauzeze moartea, dar acest lucru nu l-a oprit să fie și mai departe activ, și să-L laude pe Domnul. Fratele Romică ne spunea că este foarte aproape de plecarea în veșnicie, ne asigura că este gata, dar nici unul dintre noi nu am crezut că va pleca așa de repede. Domnul ne-a trimis tuturor o telegramă prin acest eveniment, să vedem cât suntem de trecători și cât de aproape este clipa plecării de pe acest pământ.

Fratele Pantea s-a născut în București. Acolo a cunoscut pe Domnul, în biserica din Mihai Bravu. Fratele Damian Pantea, fratele mai tânăr al fratelui Romică, își aduce aminte de vreme când fratele Valentin Popovici era

„Povestitorul” din piesa „Fiul Risipitor,” iar fratele Romică era „fiul risipitor.” Slăvim pe Domnul că fratele Romică a răspuns chemării lui Dumnezeu și s-a pocăit la vremea potrivită.

La 5 ianuarie 1966, fratele Romică s-a căsătorit cu sora Mariana, iar la 5 ianuarie 1978 au emigrat în Canada. În familia lor s-au născut cinci copii: Daniela, care acum este căsătorită cu Roger; Valentin, care este căsătorit cu Esther; Adrian, Lavinia și Lydia. Copiii erau mereu în rugăcinile fratelui Pantea. Cu doar două duminici înainte de plecarea în veșnicie, fratele Romică a cântat în biserică „Dincol' de zare e-o dimineață!” Acum este dincolo de zări, în locul unde așteaptă ziua marelui învieri. Dorința fratelui Romică era ca toată familia dânsului, toți colegii și toți prietenii să ajungă pe calea Domnului.

Deși sora Mariana rămâne singură, golul lăsat de fratele Romică nu-l poate umple decât Domnul Isus. Copiii dânsiei îi vor fi bucuria și sprijinul, cât și fratele Damian Pantea, cu sora Măriuca, cu Cristian și Alin. Locuind în Windsor, ei vor fi alături de sora Mariana.

Atât la serviciul de priveghi cât și la înmormântare, a fost prezent un public numeros. Păstorii Ioachim Țunea din Windsor și Ioan Ștef din Detroit au vestit Cuvântul lui Dumnezeu la serviciul de priveghi. Nepoții fratelui Pantea din Kitchener, frații Brâncoveanu, au cântat atât la priveghi cât și la înmormântare. Corul bisericii din Troy a cântat la ambele servicii, și a fost dirijat de frații Mircea Cure și Lucian Rădulescu. Fanfara a fost prezentă la serviciul de înmormântare. Pastorul Cociș a deschis serviciul de înmormântare cu rugăciune, iar Benjamin Cocar a predicat din Psalmul 116:15: „Scumpă este înaintea Domnului moartea celor iubiți de El.”

Ne rugăm ca Domnul să mângâie familia rămasă în urmă, cu speranța revederii și Mâna Lui bună să-i conducă prin această vale a umbrei morții.

- ❖ **Calea spre o cunoaștere mai adâncă a lui Dumnezeu trece prin văile singuratică ale sărăciei sufletului și ale renunțării la toate lucrurile. Fericirii aceia care au împărăția sunt cei care au respins toate lucrurile exterioare și au dezrădăcinat din inima lor toate dorințele de posedare. Aceștia sunt „săracii în duh”. Ei se asemănau pe dinăuntru cu ce se vedea pe dinafară în cerșetorii din Ierusalim. Iată ce înseamnă „sărac” așa cum a înțeles Hristos Domnul. Aceștia sunt fericirii care nu mai sunt înrobiți de tirania lucrurilor. (A.W. Tozer)**

Pentru tineri

Un apel pentru întoarcerea tineretului la un trai frumos în lumina Evangheliei

CONTRASTE ÎNTRU GENERAȚII

de Victor Kloes

- ❖ **„Nu-ți aduce aminte de greselile din tinerețea mea” (Psalm 25:7)**

Ultimele generații de tineri au fost născute în condițiuni sociale cu totul diferite de generațiile anterioare. Tinerii născuți după cel de-al doilea război mondial, s-au născut din mame tinere care au stat acasă să crească copiii, și acești copii au fost crescuți în familie cu părinții lor, „tata și mama”.

Generațiile născute după primul război mondial n-au avut multă educație intelectuală, căci cu diploma de liceu se putea găsi o slujbă destul de bună pentru a-și asigura o viață mai bună, pe când tinerii din ultimele generații, în majoritate au educație superioară, devenind mai pretențioși și nemulțumiți. Ultimele generații de tineri în majoritate s-au născut din mame care erau angajate să lucreze la întreprinderi, și majoritatea din acești tineri au fost crescuți de părinți divorțați, adică de către un singur părinte, „mamă” sau „tată”.

Pe timpul când autorul a fost tânăr, exista lozinca „Meseria este brățară de aur”, și părinții își îndemneau copiii la câte o meserie, și așa s-au creat meseriașii măștri. În generațiile de azi, nimeni nu mai vorbește de muncă, ci toți vor să fie domni, și adevărații meseriași au dispărut, dând naștere la o generație de meseriași improvizați, a căror produse sunt de slabă calitate și nu rezistă.

Vechiile generații preferau să asculte mai mult de părinți, decât de prieteni, în ceea ce privește: cheltuirea banilor, băutura alcoolică, sex și boli venerice. Generațiile tinere nu ascultă de nimeni după lozinca: „Nimeni să nu-mi spună ce am de făcut”.

Tinerele generații sunt generații de conflicte sociale. Este greu de vorbit despre religie acestei generații care se împotrivesc la orice absolut. Mintea tinerei generații este preocupată cel mai mult de succes, și nu de morală. Cei care învață mai bine sunt optimiști, pe când cei mai slabi la învățătură devin pesimiști și descurajați.

O caracteristică a tineretului modern este „nerăbdarea”, căci conform cu lozinca „trage din viață tot ce poți” ei vor „acum”, satisfacerea oricărei dorințe sau poftă. Dacă dorința nu se realizează, atunci ei devin iritabili și nemulțumiți, și în final ajung la consumul de alcool sau droguri, și mulți sfârșesc prin sinucidere. Acesta este rezultatul dureros al vieții trăite „după simțuri”, conform cu lozinca „fă ce-ți place”.

Pentru satisfacerea „*acum*” a oricărei dorințe sau poftă, tinerii comit tot felul de greșeli, pentru care vor suferi și plăti toată viața. Soluția este „așteaptă și la maturitate totul se rezolvă”.

Un alt contrast prin care generațiile trecute se deosebesc de generațiile existente, mai este faptul că vechiile generații au fost crescute și educate încă sub influența bisericii creștine, respectiv cu temere de Dumnezeu; pe când ultimele generații de tineri au fost crescute și educate sub influența învățăturilor ateiste, „umanist-existențialiste”, adică fără Dumnezeu. Datorită acestor influențe amăgitoare și înșelătoare, acești tineri au devenit egoiști, trăind cu singurul scop, să prindă din viață tot ce pot pentru a se simți bine. Cu această concepție materialistă, ei nu au nici o gândire spirituală privind veșnicia sufletului, deși tinerele generații sunt mult mai ambițioase în atingerea scopului lor, decât vechiile generații.

În contrast cu vechiile generații care își întemeiau viața pe familie, noile generații nu au nevoie de familie. Căsătoria este acceptată numai dacă ajută la atingerea unui scop material în profesia lor. Tânăra generație vrea să fie liberă și independentă, cu scopul de a-și putea satisface poftele fără vreo interdicție.

Datorită educației umaniste, tânăra generație este confuză în materie de religie și absolut. Este vina vechii generații care a acceptat ca tinerii să fie învățați că religia nu este

ceva important în viață, ci este ceva facultativ. În țările comuniste religia, fiind cu totul oprimată, numai statul are dreptul de educare. În S.U.A., în anul 1970, 7 la sută din populație trăia în concubinaj, adică trăia împreună fără să fie căsătoriți; iar în anul 1993, 30%, din populație trăia în concubinaj, iar astăzi procentul este și mai mare. Marele procent de familii care divorțează astăzi, produc mulțime de copii despărțiți de un părinte. Pentru a fi iubiți de acești copii, fiecare părinte încearcă să satisfacă dorințele copilului, astfel copilul lipsit de o educație unitară, speculează situația și cere fiecărui părinte în parte lucruri care de fapt nu se cuvin pentru vârsta lui. Așa acești copii devin răsfățați, devin mincinoși, leneși și nerespectuoși.

Un scriitor din anii trecuți, considera divorțul ca o procesiune funerară prin care, „toți au pierdut ceva drag, și toți au de plâns”. Perioada cea mai periculoasă din viața tinerilor de azi este perioada de la terminarea orelor de școală și până la întoarcerea părinților de la locul de muncă. În această perioadă tinerii își pot permite orice pentru satisfacerea poftei lor, îndeosebi relația sexuală.

În trecut, vecinii se ajutau unii pe alții și își supravegheau copiii în comun. Astăzi vecinii nici nu se mai cunosc, și nici vorbă de ajutor sau colaborare, astfel tinerii trăiesc după placul lor fără respect pentru nimeni. Nu respect pentru Dumnezeu și nu respect pentru părinți și familie.

În trecut fetele se educă cu scopul să fie soții și mame bune, dar astăzi fetele în general vor să aibe o carieră, căci văzând multe divorțuri nu vor să depindă de un bărbat.

Vechiile generații de tineri trăiau pe lângă adulți pentru ca să învețe viața și o profesie, pe când tinerii de azi nu au nevoie de adulți, considerându-i învechiți și înapoiți.

Un alt contrast al tinerei generații este „rebeliunea”. Pe când vechiile generații au fost crescute și educate cu respect pentru cei mai în vârstă, și prin respect vine „ascultarea” de sfaturile celor în vârstă; astăzi tinerele generații se împotrivesc la tot ce este autoritate, nemaivând respect pentru nimeni, nici de om nici de Dumnezeu.

Din pricina pornirilor violente ale tinerei generații, tinerii sunt ca o

bombă cu întârziere, pentru că niciodată nu ști când va exploda. Generația tineretului de azi mai este numită ca „generația violenței”. Faptul că legile dau tinerilor drepturi, dar fără responsabilități, și cum tinerii se consideră mai educați ca părinții lor, și pentru satisfacerea vreunui scop al vieții lor, tinerii își permit orice act de violență. La o școală din statul Colorado, doi tineri înarmați cu arme automate intră în școală și trec la acțiune, omorând 13 elevi și un profesor. Ieșind pe coridor întâlnesc o colegă care încerca să fugă de ei, și fiind oprită unul din ei o întreabă: „Crezi în Dumnezeu”, și fata răspunde: „Da”, și o împușcă pe loc.

Un an mai înainte, la o altă școală, un grup de elevi erau strânși în jurul steagului din curtea școlii, pentru clipe de rugăciune înainte de începerea cursurilor. Atunci din nou, un tânăr cu armă automată trage în ei, omorând șapte.

Psihologii pretind că sărăcia provoacă pe tineri la violență. Într-un sens este în parte adevărat, că dacă un tânăr dorește ceva, dar nu își poate permite a-l obține, atunci recurge la violență pentru satisfacerea dorinței. De exemplu: „Un tânăr rănește pe o tânără pentru că nu i-a dat lăntșorul de aur de la gât; sau un altul, omoară pe o vecină care îl critica pentru muzica ne bună ce o asculta”.

Din cazurile descrise mai înainte, găsim însă că cei ce au împușcat nu au fost din familii sărace, ci din familii înstărite. Deci nu sărăcia i-a provocat să fie violenți.

O învățătură din aceste tragedii este concluzia că educația materialistă, fără morală, nu face pe tineri mai buni, ci din contră îi face mai răi. Teoreticienii materialisti susțin că omul este rău pentru că nu a fost educat, dar acești tineri care au omorât, au fost educați, dar nu au devenit mai buni ci au devenit violenți.

În trecut, familia era locul unde tineretul își restabilea echilibrul moral, dar astăzi prin divorț și prin destrămarea familiei, familia a devenit producătoare de tensiune în viața tineretului. Din nefericire, influența bună a familiei scade din ce în ce spre rău și în detrimentul tinerei generații.

(Din cartea „Tineri pierduți” de Victor Kloes)

Imagini din misiunea fratelui Valentin și a soriei Carmen Popovici în Australia între 15 martie și 3 aprilie a.c.. **Sus:** Biserica din Endeavor Hills, Melbourne; Familia Dorel Brândaș, păstor la Brisbane. **La mijloc:** împreună cu fr. Belciu Busuioc, păstorul bisericii din Endeavor Hills, Melbourne; Grup din biserica din Brisbane după serviciul de închinăciune. **Jos:** Împreună cu fr. Ovidiu Oprea, păstor la Sydney; împreună cu familia Alois Schneider, păstor la Adelaide.

